

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

- > Dexia (blz.2)
- > Het Institutioneel Akkoord (blz. 4)
- > Buitenlandse verpleegsters (blz. 11)
- > Patattenboerkes? (blz. 12)
 - > Belgisch koningshuis is bang (blz.13)
- > Patrick Janssens kiest partij... (blz. 13)
 - > De gok van de wapenmeerlegging (blz.14)
 - > Nieuwe Turkse aanvallen op Koerden (blz. 16)
 - > Gaza, nooit vergeten! (blz. 18)
 - > Kalender en colofon (blz. 19)

Financiële crisis

Dexia

Dexia, de bank die aardig wat Vlaamse politici een goede bijverdienste bezorgd heeft (onder andere Patrick Janssens en Jean-Luc Dehaene om geen namen te noemen), viel de eer te beurt om als eerste Europese bank ten onder te gaan aan de Griekse politieke crisis.

In haar kielzog sleurde deze bank ook bijna de Gemeentelijke Holding mee, een beleggingsfonds van de Belgische gemeenten en provincies dat een deel van zijn kapitaal in aandelen van Dexia had gestoken (de bank is zelf trouwens een voortzetting van het voormalige Gemeentekrediet). Indien de holding vandaag die aandelen zou verkopen zou ze daar een verlies tot 90 % op moeten boeken tegenover de aankoopwaarde. Plots kwam aan de oppervlakte wat velen eigenlijk al wisten maar om (niet zo) onduidelijke redenen nooit zeiden: de banksector is zeer sterk verweven met de politiek. En dat gold zeker voor Dexia.

Er zijn de voorbije jaren wel meer banken failliet gegaan in Europa en de crisis rond Fortis deed zelfs een Belgische regering vallen. In zowat al die gevallen ging het echter om banken die privaat waren en in geval van faillissement enkel hun klanten en hun aandeelhouders schade zouden berokkenen, niet het politiek bestel als dusdanig. Voor Dexia lag dat heel anders, net omwille van de zeer innige band met de Gemeentelijke Holding en daarmee met veel gemeentebesturen. Het einde van Dexia had heel

veel gemeenten op de rand van het bankroet kunnen brengen en daarmee ook de regionale en federale regeringen in ernstige problemen, wat de al zeer moeilijke regeringsvorming van Di Rupo compleet onmogelijk gemaakt zou hebben. Dexia redden door het op te kopen was dus onvermijdelijk.

Overigens speelde de verwevenheid van Dexia met het ACW (en dus zowel de CD&V als de vakbondstop van ACV) uiteraard ook een rol, het failliet van Dexia zou een zware financiële aderlating zijn geweest voor deze zuilen. En ook individuele politici in bestuursraden allerhande zullen gelobbyd hebben voor deze 'redding'.

De 'nationalisering' van Dexia vorige maand sloeg velen met verbazing maar stond dus eigenlijk in de sterren geschreven. Deze zet van de regering 'in lopende zaken' past volledig in het beleid dat de Belgische en de Europese

politiek voeren sinds de financiële crisis uitbrak in 2008. Er werden al meerdere (private) banken 'gered' door er zeer veel geld uit de staatskas tegen aan te gooien. Dat Dexia vroeg of laat failliet zou dreigen te gaan was eigenlijk ook geen verrassing. Verrassend was misschien wel dat Dexia eerder viel dan BNP Paribas of de Franse Société Générale die eigenlijk meer vatbaar zijn voor de Griekse crisis. Maar vroeg of laat moest het wel gebeuren.

Een openbare bank in handen van de gemeenschap is iets waar de V-SB in principe voorstander van zou zijn is, maar in het geval Dexia is er eigenlijk geen sprake van zo'n openbare bank. Deze bank opkopen had immers niet als doel zo'n staatsbank te scheppen maar wel de verliezen van de aandeelhouders op te vangen. Net zoals dat het geval was met alle andere 'reddingen' van banken tot nu toe. Het resultaat is nu dat de Belgische burger vandaag 'mede-aandeelhouder' is van een bank, al zal er van enige democratische inspraak geen sprake zijn. De mogelijke verliezen zullen wel uit de staatskas bijgepast moeten worden. De mogelijke winsten gaan dan weliswaar ook naar de staatskas, maar het is zeer waarschijnlijk dat deze bank weer geprivatiseerd zal worden zodra ze weer winstgevend kan zijn. De kans dat die bank snel weer winstgevend zal zijn is overigens zeer klein, want het gaat hier eigenlijk om wat de 'bad bank' werd gedoopt, de slechtste delen van Dexia (de zogenaamde rommelkredieten), waar ook nog eens een staatsgarantie van meer dan 50 miljard euro voor beloofd werd (een cijfer dat de 11,3 miljard euro die Di Rupo naar eigen zeggen volgend jaar zou moeten besparen wel in perspectief zet...).

De V-SB is dus niet blij met deze zogenaamde 'nationalisatie' van (de verliezen van) Dexia omdat dit mijlenver staat van de idee van een openbare staatsbank zoals wij die naar voor willen schuiven. Wij wensen de socialisering van de banksector: dit gaat verder dan het louter opkopen van Dexia zonder aan de werking van de banken zelf te raken. Een staatsbank in openbare Vlaamse handen zou een bank moeten zijn die het spaargeld van de Vlaamse gezinnen zo veel mogelijk aanwendt voor de ontwikkeling van een nationale (duurzame) economie. De banksector zou moeten omgevormd worden tot een openbare dienstverlening, die geld weer als een middel gebruikt en niet als doel. Dat is niet wat er zal gebeuren met Dexia, deze bank blijft haar oude werkzaamheden verder zetten net als elke andere bank in Europa: speculeren op de beurzen en de financiële markten.

Het Institutioneel Akkoord

Na 500 dagen onderhandelen over een hervorming van de Belgische staat en splitsing van de kieskring en gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde, werden eindelijk de loftrompetten boven gehaald. Na het sluiten van enkele deelakkoorden (splitsing kieskring B-H-V, financieringswet, hervorming van de Brusselse structuren,...) kwam formateur Elio Di Rupo op 11 oktober met een geschreven akkoord naar buiten. De onderhandelaars van de vier traditionele Vlaamse partijen (CD&V, sp.a, Open-VLD en Groen!) spraken over de grootste staatshervorming uit de geschiedenis. De Franstalige partijen (PS, MR, cdH en Ecolo) waren even euforisch in hun verkondiging dat ze de hervorming naar een confederale staat hebben tegengehouden en dat het akkoord de kiemen bevatte voor de uitbreiding van Brussel.

Bij zoveel tegenstrijdigheden lijkt het ons beter de tekst even integraal door te nemen.

Het akkoord is in hoofdzaak gebaseerd rond drie steeds terugkerende thema's:

- De taalgrens
- De autonomie van de Vlaamse overheid
- Het statuut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

1. De taalgrens

Sinds 1963 is de Belgische staat opgedeeld in vier taalgebieden: het eentalig Nederlandstalig gebied, het eentalig Franstalig gebied, het eentalig Duitstalig gebied en het tweetalig (Franstalig-Nederlandstalig) gebied dat samenvalt met het Brussels Hoofdstedelijk gewest.

Het taalstatuut in de 19 Brusselse gemeenten werd gekoppeld aan het taalstatuut op federaal niveau: Nederlands en Frans worden gelijk behandeld ondanks de Nederlandstalige meerderheid op federaal niveau en de Franstalige politieke meerderheid op Brussels niveau. Zes gemeenten rond Brussel (Kraainem, Linkebeek, Drogenbos, Wezembeek-Oppem, Wemmel en Sint-Genesius-Rode)

kregen een gelijkaardig statuut als enkele gemeenten langs de Vlaams-Waalse grens (Ronse, Voeren, Bever, Spiere-Helkijn, Herstappe en Mesen in Vlaanderen; Komen, Moeskroen, Vloesberg en Edingen in Wallonië): eentalig maar met faciliteiten voor Nederlandstaligen of Franstaligen.

Tot zover de huidige situatie.

Het institutioneel akkoord dat de acht partijen sloten, neemt een fundamenteel andere wending.

Het statuut van de Nederlandstaligen in Brussel wordt niet langer gekoppeld aan het statuut van de Franstaligen op federaal niveau, maar wordt gekoppeld

aan het statuut van de Franstaligen in Vlaams-Brabant. Brussel wordt daardoor niet langer een tweetalig gebied (met gelijke behandeling van Frans en Nederlands), maar er wordt een aanzet gegeven om Brussel Franstalig te maken, maar met wat faciliteiten voor Nederlandstaligen.

In het (tot op vandaag eentalige) Vlaams-Brabant worden een aantal nieuwe faciliteiten ingevoerd. En de huidige zes faciliteitengemeenten worden op verschillende domeinen de facto tweetalige gemeenten.

1.1. De splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde

Deze nieuwe logica werd onmiddellijk toegepast bij het akkoord tot splitsing van de kieskring B-H-V.

Zo zal er (voor de verkiezing van de Kamer van Volksvertegenwoordiging en het Europees Parlement) een kieskring 'Vlaams-Brabant' (Halle-Vilvoorde samen met Leuven) worden opgericht, naast een kieskring 'Brussel'. Doordat apparentering niet toegestaan wordt, wordt het bijgevolg voor Nederlandstalige Brusselaars onmogelijk om nog een verkozene te halen. Volgens de onderhandelende Vlaamse partijen was het verlies van deze (circa 70.000) stemmen een offer dan men bereid moest zijn te maken. Nochtans voorzag het wetsvoorstel tot splitsing B-H-V dat alle Vlaamse partijen enkele jaren geleden goedkeurden in de commissie Binnenlandse zaken van het federale parlement wél in apparentering zodat de Nederlandstalige kiezers in Brussel niet opgeofferd moesten worden.

Van enige wederkerigheid is in dit akkoord geen sprake, want het gros van de Franstalige stemmen in Vlaams-Brabant zal wél in rekening gebracht worden; de inwoners van de zes faciliteitengemeenten krijgen immers de keuze om te stemmen

voor de Vlaams-Brabantse of de Brusselse lijst. De Franstaligen in Vlaams-Brabant krijgen bijgevolg meer rechten dan de Nederlandstaligen in het officieel tweetalige Brussel...

Om te vermijden dat deze nieuwe discriminerende regeling vernietigd zou worden door het Grondwettelijk Hof, stelt het institutioneel akkoord dat deze discriminatie ingeschreven dient te worden in de Belgische grondwet.

Volgens het akkoord zou er niet langer sprake zijn van rechtstreeks verkozen senatoren. Voor de coöptatie van senatoren zouden echter ook de stemmen (van de Kamerverkiezing) van Franstaligen uit heel Halle-Vilvoorde in rekening gebracht worden voor de zetelverdeling. Opnieuw is er van enige wederkerigheid geen sprake, daar Nederlandstaligen in Wallonië niet in rekening gebracht worden.

1.2. De splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde

Het parket van Brussel zal gesplitst worden in een parket Brussel (bevoegd voor Brussel-19) en een parket Halle-Vilvoorde.

De tweetaligheid in Brussel zal teruggeschroefd worden, door het aantal tweetalige magistraten van 2/3 naar slechts 1/3 te brengen. Ook het parket van Halle-Vilvoorde (volgens de taalwet nochtans gelegen in eentalig Nederlands gebied) zal voor 1/3 uit tweetaligen moeten bestaan.

4/5 van de magistraten in Brussel zal Franstalig zijn, 1/5 Nederlandstalig. Deze situatie wordt opnieuw aan de regeling voor Halle-Vilvoorde gekoppeld (4/5 Nederlandstaligen, 1/5 Franstaligen) met één groot verschil: de Franstalige magistraten in Halle-Vilvoorde vallen onder de hiërarchische controle van de

Procureur des Konings van Brussel, terwijl de Nederlandstalige magistraten van Brussel onder de hiërarchische controle vallen van... ook de Brusselse Procureur des Konings.

Volgens het institutioneel akkoord mag de functie van Brusselse Procureur des Konings nooit door een Nederlandstalige uitgevoerd worden (ook al is hij perfect tweetalig), aangezien de Procureur des Konings van Halle-Vilvoorde al een Nederlandstalige zal zijn.

De rechtbanken zelf worden niet gesplitst maar ontdubbeld in Nederlandstalige en Franstalige rechtbanken, maar met het behoud van hetzelfde rechtsgebied. De Franstalige rechtbanken zullen dus nog steeds bevoegd blijven voor heel Halle-Vilvoorde.

Ook bij de rechtbanken wordt de tweetaligheid teruggebracht van 2/3 naar 1/3.

De Franstalige rechtbanken kunnen beschikken over 4/5 van de huidige magistraten, de Nederlandstaligen over 1/5 van de magistraten (enkel de rechtbank van koophandel zal een verhouding 3/5 tegenover 2/5 hanteren), ondanks dat de schattingen van de

werklast fors hoger liggen dan 1/5.

1.3. Administratieve geschillen in de zes faciliteitengemeenten

Vandaag zijn de Nederlandstalige kamers van de Raad van State bevoegd voor het Nederlandstalig gebied, de Franstalige voor het Franstalig gebied. Volgens het akkoord zullen administratieve geschillen in de zes faciliteitengemeenten rond Brussel niet langer behandeld worden door de Nederlandstalige kamers, maar door de tweetalige Algemene Vergadering van de Raad van State. Deze is paritair samengesteld: de helft Nederlandstaligen, de helft Franstaligen, met afwisselend een Nederlandstalige of Franstalige voorzitter (de helft van de tijd heeft deze dus een nipte Franstalige meerderheid). Deze logica is echter enkel van toepassing op deze zes Vlaamse faciliteitengemeenten, maar niet op de vier Waalse gemeenten met faciliteiten voor Nederlandstaligen. Een Nederlandstalige uit Edingen zal zich dus tot de Franstalige kamer moeten wenden, terwijl een Franstalige uit Wemmel zich tot de tweetalige kamer kan wenden. Opnieuw wordt er dus een zoveelste discriminatie ingevoerd.

2. De autonomie van de Vlaamse overheid

Het bereikte akkoord holt op enkele domeinen de autonomie van de Vlaamse overheid uit. Opvallend zijn de voorgestelde maatregelen, die uitsluitend de Vlaamse autonomie ondergraven, en niet van toepassing zijn op -pakweg- het Waals Gewest.

2.1. Benoeming burgemeesters

In Linkebeek, Kraainem en Wezembeek-Oppem konden drie kandidaat-burgemeesters niet benoemd worden nadat zij meermaals de taalwet overtraden en tevens aangaven zich ook in de

toekomst niet te zullen houden aan de federale taalwetgeving en de Vlaamse decreten. De kandidaat-burgemeesters vochten dit meermaals aan bij de Raad van State, maar deze gaf de Vlaamse Regering telkens gelijk.

Zoals beschreven in punt 1.3. zal volgens het akkoord niet langer de Nederlandstalige kamer van de Raad van State bevoegd zijn voor deze (nochtans Nederlandstalige) gemeente, maar de tweetalige Algemene Vergadering van de Raad van State. Louter de uitspraak van deze Algemene Vergadering zal voldoende zijn als benoeming, en daarmee wordt de

Vlaamse regering de macht ontnomen om burgemeesters al dan niet te benoemen.

Alweer is deze regeling enkel van toepassing op Vlaamse faciliteitengemeenten. De Waalse Regering behoudt wel haar volledige bevoegdheid over het benoemen van burgemeesters in Vloesberg, Komen, Moeskroen en Edingen.

2.2. Oprichting Hoofdstedelijke Gemeenschap

Het akkoord voorziet in de oprichting van een Brusselse 'Hoofdstedelijke Gemeenschap'. Niet alleen zouden alle gewesten hierin zetelen, maar tevens alle gemeenten van de oude provincie Brabant. De opsplitsing van de provincie Brabant in 1993 blijkt in Belgisch-nationalistische kringen nog altijd moeilijk verteerbaar te zijn. Maar dit is niet louter een emotionele herinnering aan het oude België met 9 provincies. In deze Hoofdstedelijke Gemeenschap dienen maatregelen over de op- en afritten van de Brusselse Ring besproken te worden. Met uitzondering van de op- en afrit van Anderlecht-Noord zijn deze immers allemaal op grondgebied van het Vlaams Gewest gelegen en vielen tot vandaag dus uitsluitend onder de bevoegdheid van de Vlaamse overheid.

De provincies Vlaams- en Waals-Brabant mogen vrijwillig toetreden, maar deze vrijheid wordt niet gegund aan de gemeenten. Dit is een streep door de rekening van de gemeente Overijse waar alle Vlaamse partijen unaniem een motie goedkeurde tégen deelname aan deze Hoofdstedelijke Gemeenschap (toen nog gekend onder de naam 'Brussels Metropolitan Region').

2.3. Samenvallende verkiezingen

Vandaag kiezen we iedere 5 jaar voor ons Vlaams Parlement en voor de Europese parlementsleden. Iedere 4 jaar zijn er verkiezingen voor de Senaat en de Kamer van Volksvertegenwoordiging. Omdat de onderhandelende partijen van mening zijn dat zoveel inspraak van de bevolking een bedreiging is voor de stabiliteit van het land, worden het aantal verkiezingen fors teruggeschroefd. Slechts één maal om de vijf jaar, mogen we ons nog uitspreken over onze vertegenwoordigers al deze parlementen.

In theorie krijgen de regionale parlementen wel het recht om te kiezen wanneer hun verkiezingen zullen plaatsvinden, maar door de complexe situatie in Brussel (de Brusselaars kunnen immers ofwel voor de Vlaamse ofwel (onrechtstreeks) voor de Franse Gemeenschap kiezen, en dus moeten deze verkiezingen samenvallen) is dit de facto onmogelijk.

Met deze samenvallende verkiezingen wil men steeds dezelfde coalities op regionaal en federaal niveau en dus de eigen dynamiek van de regionale parlementen tegenhouden. Het Vlaams Parlement wordt zo opnieuw gedegradeerd tot onderafdeling van de federale overheid.

2.4. Verlies van bevoegdheden van de Vlaamse overheid in Brussel

Niet alleen zal dit akkoord de stemmen van Nederlandstalige Brusselaars nagenoeg liquideren bij de verkiezingen, en zal het de tweetaligheid nog verder terugschroeven, ook wordt de Vlaamse overheid quasi buiten gekegeld uit Brussel.

Vlaanderen heeft vandaag de bevoegdheid om in Brussel-19 een beleid te voeren op gebied van Onderwijs, Cultuur, Welzijn, Gezondheidszorg, Toerisme en Sport.

Het akkoord hevelt de meeste bevoegdheden over van de Vlaamse (en Franse)

Gemeenschap naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (BHG).

Het BHG wordt bevoegd voor sportinfrastructuur, voor delen van onderwijs (meer bepaald: het beroepsonderwijs), voor gezondheidszorg (uitgezonderd de delen die federaal blijven), voor kinderbijslag, bejaardenzorg,... Om te vermijden dat Vlaanderen nog toeristische brochures zou verspreiden waarbij Brussel wordt ingetekend als Vlaamse stad, wordt de Vlaamse overheid ook de bevoegdheid over Toerisme afgenomen, en overgeheveld naar de gewesten (Toerisme in de Vlaamse hoofdstad wordt dus de uitsluitende bevoegdheid van het BHG). Ook zullen alle biculturele aangelegenheden (tenzij diegene die federaal blijven) overgedragen worden aan het gewest, en verliest Vlaanderen zodoende zijn inspraak in deze aangelegenheden. Sommige van de opgesomde bevoegdheden zullen in Brussel rechtstreeks bevoegdheden worden van het BHG

(Toerisme, beroepsonderwijs, sportinfrastructuur,...), andere (kinderbijslag, bejaardenzorg, jeugdsanctierecht,...) zullen bevoegdheden worden van de Gemeenschappelijke

Gemeenschapscommissie. Deze instelling bestaat uit exact dezelfde parlementsleden als het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, bestaat uit exact dezelfde ministers als het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en ontvangt een groot deel van haar financiering via het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De facto kan men zeggen, dat het hier over het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gaat, maar met een ander naamkaartje.

Het is tevens opmerkelijk dat het overhevelen van al deze bevoegdheden van de gemeenschappen naar de gewesten enkel in Vlaanderen doorgevoerd wordt; binnen het Waals Gewest behoudt de Duitstalige Gemeenschap wel al haar bevoegdheden.

3. Het statuut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Niet alleen neemt het Brussels Hoofdstedelijk Gewest het grootste deel van de bevoegdheden van de Vlaamse overheid in Brussel over. Tevens wordt zij uitgebouwd als een soort superdeelstaat, die bij het uiteenvallen van België het centrum kan worden van een eentalig Franstalig Neo-België.

3.1. Constitutieve Autonomie

Vandaag hebben de Vlaamse Overheid, de Franse Gemeenschap en het Waals Gewest zogenaamde Constitutieve Autonomie, hetgeen impliceert dat ze zelf kunnen bepalen hoe hun instellingen georganiseerd worden. Aangezien het statuut van Brussel (tweetaligheid, ondanks de Franstalige meerderheid) gekoppeld is aan het statuut van het federaal niveau (tweetalig, ondanks de Nederlandstalige meerderheid), werd de organisatie van het BHG bepaald door de federale overheid. Hier komt nu een einde aan: het BHG krijgt deze Constitutieve Autonomie en kan dus de werking van de eigen instellingen regelen. Hiermee laat ze de Franstalig-Brusselse politici toe de positie van de Nederlandstaligen in Brussel volledig te ondergraven en Brussel uit te bouwen tot een volwaardige maar Franstalig gedomineerde entiteit, waar Vlaanderen in een post-Belgisch scenario haast onmogelijk aanspraak op zal kunnen maken.

3.2. Extra financiering

Het akkoord voorziet dat het BHG een extra overfinanciering krijgt van jaarlijks 461 miljoen euro. De Vlaamse onder-

handelaars haastten zich te zeggen dat bepaald werd, dat een deel van deze immense som moest besteed worden aan mobiliteit, veiligheid en onderwijs. Onderwijs is nog steeds een materie van de gemeenschappen, en dus betekent dit akkoord dat we 461 miljoen euro zullen betalen om te laten inbreken in onze eigen bevoegdheden.

Het BHG kan vandaag al rekenen op een extra financiering via de Beliris-constructie (zo'n 125 miljoen per jaar). Deze financiering moet ieder jaar goedgekeurd worden door de federale overheid. Volgens het akkoord zal deze bijdrage een jaarlijks automatisme moeten worden.

De hervormingen die hiertegenover staan, zijn lachwekkend te noemen. Gewestelijke wegen zullen voortaan onderhouden worden door straatvegers van de gemeenten, en de gemeenten beloven om in één straat geen twee parkeertarieven te hanteren. Maar er wordt geen enkele aanzet gegeven om de 19 Brusselse gemeenten, de zogenaamde baronieën, af te bouwen. De 19 burgemeesters blijven de bevoegdheid behouden over de politie. Het huisvestingsbeleid blijft verspreid over tientallen huisvestingsmaatschappijen. Etc...

Dit communautair akkoord, waar de taalgrens onduidelijker wordt, waar de autonomie van de Vlaamse overheid ondergraven wordt en dat een regelrechte ramp betekent voor de Brusselaars, niet in het minst van de Nederlandstalige Brusselaars, dient keihard bestreden te worden. Het gaat diametraal in tegen de visie die de Vlaamse partijen uitgewerkt hebben in de Vijf Resoluties van het Vlaams Parlement en gaat helemaal in tegen de tendens in Vlaanderen om

meer Vlaamse autonomie.

Dit communautair akkoord is een verzamelbundel geworden van Franstalig extremistische en Belgisch reactionaire eisen. Het ondermijnt waar de Vlaamse beweging jarenlang voor gestreden heeft.

Zolang de onderhandelende Vlaamse partijen blijven vastzitten in het bestaande Belgische denkkader, zullen we geconfronteerd worden met dergelijke akkoorden. In plaats van dit akkoord, is er nood aan een onderhandeling tussen Vlaanderen en Wallonië op basis van deze principes:

- Soevereiniteit: de Vlaamse overheid -en zij alleen- is bevoegd voor alle Vlaamse gemeenten, de Waalse overheid voor alle Waalse gemeenten. Het is onaanvaardbaar dat het statuut van Vlaamse randgemeenten telkens opnieuw ter discussie gesteld worden omdat de Franstalige partijen dit als hun electoraal wingewest beschouwen.
- Afbouw van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest: de oprichting van dit gewest biedt geen enkele meerwaarde aan de bevolking van Brussel, ongeacht hun moedertaal, en is een obstakel voor het aanpakken van de problemen omtrent werkgelegenheid, huisvesting,...
- Effectieve toepassing en afdwingbaarheid van de taalwetgeving.
- Minimaal ruimere autonomie voor de gemeenschappen, moet als einddoel het oprichten van een soevereine Vlaamse republiek in dienst van de welvaart en het welzijn van haar hele bevolking.

Dit communautair akkoord, waar de taalgrens onduidelijker wordt, waar de autonomie van de Vlaamse overheid ondergraven wordt en dat een regelrechte ramp betekent voor de Brusselaars, niet in het minst van de Nederlandstalige Brusselaars, dient keihard bestreden te worden

Buitenlandse verpleegsters kennen onvoldoende Nederlands

Alles kan in het liberaal EU-monster. Landen die dringend verpleegsters nodig hebben voor de uitbouw van hun nationale gezondheidszorg, worden doodleuk door vaak malafide recruiteringsbureau's afgeroomd om hier in ons land te komen werken. Zo lopen in Vlaanderen hier en daar reeds Roemeense, Poolse en Bulgaarse verpleegsters rond in onze klinieken. Begrijpelijk dat ze naar hier komen, vermits ze in eigen land zwaar onderbetaald worden en hier een centje meer kunnen verdienen. Maar waarom is er hier nood aan buitenlandse "import"? Omdat te weinig Vlaamse kandidaten verpleegkunde studeren gezien het beroep onaantrekkelijk wordt door slechte arbeidsomstandigheden en te lage verloning. Het zijn de etterende wonden van een neoliberal beleid: slechte verloning en arbeidsomstandigheden.

Vergeeten we niet dat die (vaak malafide) recruiteringsbureau's er veel geld mee verdienen. Het kost tot 10.000 euro aan personeelskosten, advertenties, verplaatsingskosten om iemand hier aan te werven. Het is een legale vorm van mensenhandel.

Ook cultureel stellen er zich problemen van buitenlandse verpleegsters in hun contact met Vlaamse patiënten. In een onderzoek van de VDAB, de EU-instantie Eures en VIVO, bij de ziekenhuizen komt men tot de vaststelling dat 20% van de hospitalen een buitenlandse verpleegkundige in dienst heeft. In 20% van die ziekenhuizen is de slechte taalkennis een reden om niet meer in het buitenland te rekruteren. De instellingen moeten extra cursussen Nederlands geven. Een gebrekkige talenkennis kan dodelijk zijn. Immers in het hanteren van technologie, toestellen bij patiënten is talenkennis cruciaal. Als iemand niet begrijpt dat hij een infuus klaar moet maken kan je problemen verwachten.

De Vlaamse- en sociale beweging heeft dus nog veel werk aan de winkel: niet alleen de strijd om de taalwetgeving toe te passen in de Brusselse hospitalen. Maar dus ook de strijd tegen de rekrutering van Nederlandsonkundig buitenlands verplegend personeel dat beter in het eigen EU-land zijn bijdrage levert aan de gezondheidszorg. Er is één probleem: het liberaal beleid van sociale dumping in de EU. Misschien zijn juist die landen daarom opgenomen in de EU om dat mogelijk te maken.

media

Liever geen patattenboerkes

Er zijn nogal wat Vlamingen die liefst zo weinig mogelijk te maken willen hebben met hun volksgenoten. Vaak gaat het om zangers, schrijvers, dichters, kunstenaars, acteurs die vaak in de media aan bod komen.

Tijdens de afgelopen maanden hebben zij flink van zich laten horen tijdens het offensief van het Belgisch establishment tegen de N-VA (en de Vlaamsgezinden in het algemeen).

Wat opvalt bij het optreden van veel vooraanstaande cultuurmakers is hun minachting voor de gewone Vlaming die hun waarden niet deelt. We kennen de soms hatelijke uitvallen aan het adres van de bekrompen Vlaming, maar dikwijls komt er geen vitriool aan te pas. Dat de Vlaming enggestig is, wordt als een evidentie aangenomen. Het waanidee is geïnternaliseerd.

Onlangs vroeg De Morgen (29.10.2011) aan acteur Michaël Pas waar zijn familienaam vandaan komt. Blijkbaar stamde hij af van Spaanse of Sefardische Joden waarop hij antwoordde: 'Liever dat dan een kleurloze rij patattenboerkes uit de Polders'. Alsof wij geen geschiedenis hebben waarop wij fier mogen zijn...

Waarschijnlijk was het niet slecht bedoeld, maar het illustreert goed hoe de gewone Vlaming wordt bekeken door onze culturele elite.

Michael Pas: geen patattenboer.

België

Het Belgische Koningshuis is bang

Sinds 1831 heeft het Belgische koningshuis de handen vol met het bestieren van het land. Het is buitengewoon boeiend om na te gaan hoe de Belgische koningen zich steeds met de politiek gemoeid hebben. Niet via de grote mediakanalen of in de glimmende fotoboeken over het wel en wee van het koningshuis, maar in een zeldzaam boek of een artikel kom je meer te weten over de koninklijke kuiperijen. Wie zich in deze materie verdiept met het voor gevoel dat de Belgische monarchie anti-Vlaams en asociaal was en is, zal alleen maar bevestiging vinden. Zolang de Vlaming onderdanig werkt onder de kerktoren is er niets aan de hand, maar elke vorm van ontvoogding is een gevaar!

Illustratief voor het optreden van Albert I is een brief van 12 juni 1922 aan de conservatieve eerste minister Georges Theunis waarin hij schrijft over zijn politieke nachtmerrie: "Nous ne pouvons redouter assez une coalition socialiste-flamande". Een coalitie die hij tussen 1925 en 1926 met de regering Poulet-Vandervelde moest dulden...

België

Patrick Janssens kiest partij... voor Turkije

Naar aanleiding van de rellen tussen Turken en Koerden die zich vorige maand in Antwerpen hebben voorgedaan, kiest burgervader Patrick Janssens (sp.a) openlijk partij voor de Turken terwijl hij beweert onpartijdig te willen blijven. Zo verontschuldigde hij zich bij de Turkse gemeenschap omdat hij het tijdens het VRT-journaal van 6 november II. over 'Koerdistan' had, een land dat voor een stuk binnen de Turkse staatsgrenzen valt. In plaats daarvan opteert hij voor 'Zuidoost-Anatolië' of 'Zuidoost-Turkije'. Dit alleen al getuigt alles behalve van onpartijdigheid. Niet alleen kiest Janssens openlijk partij voor de Turkse gemeenschap en tegen de Koerdische, maar hij ontkent ook de realiteit van het Koerdische grondgebied en de culturele eigenheid van het Koerdische volk. Mochten we een slecht karakter hebben, zouden we nog beginnen te geloven dat hier een electorale reden achter zit...

De gok van de wapenovergave

Donderdag 20 oktober 2011 was een historische dag: ETA zond een bericht de wereld in dat de wapens definitief neergelegd worden.

Historische keuze van ETA

doordrong: ETA gaf gevolg aan de oproep van de Internationale Vredesconferentie om de wapens definitief neer te leggen.

Eerder die week was er de Internationale Vredesconferentie, met politieke kleppers als Kofi Annan, Gerry Adams en Tony Blair. Wanneer figuren van dit kaliber ertoe bereid zijn hun nek uit te steken en het de moeite waard vinden om op die conferentie aanwezig te zijn, dan weet je dat er iets ernstigs op til is. Dat het gemeend is. Op donderdagavond stroomden er berichten binnen over ETA. Het heeft een paar uur geduurd eer het allemaal ten volle

De commentaren, interviews en bijlagen in de media waren talrijk, maar zijn terug te brengen tot de klassiekers: alles wat en iedereen die tot de linkse abertzale behoort, is laaiend enthousiast en ziet de kans op een vredesproces en op een oplossing door dialoog voor het politieke conflict met de Spaanse en Franse staten, zitten. De Spaanse zijde liet meteen weten daar geen oren naar te hebben. En Frankrijk reageerde amper. Ondertussen vliegen de opinies als een hagelstorm over-en-weer. Daarop ingaan, is niet echt interessant.

Er zijn vier vragen of kwesties die veel meer onze aandacht nodig hebben. Ten eerste, of deze wapenovergave de Spaanse en Franse staten ertoe zal bewegen over te gaan tot dialoog over de vele kwesties die een oplossing behoeven. Het zal nog lang duren eer zij, en vooral Spanje, de stap zullen durven zetten. Ten tweede, of de Baskische linkse independentisten legaal zullen mogen deelnemen aan de Spaanse parlementsverkiezingen later deze maand. Ze hebben daarvoor de coalitie Amaiur opgericht, samen met Eusko Alkartasuna, Aralar en Alternatibak. Zij hopen tegelijkertijd dat Sortu opnieuw een legaal statuut krijgt, omdat Sortu de allereerste politieke formatie is van de linkse abertzale's die het geweld van ETA verwerpt. Het is aannemelijk dat de

Spaanse staat enkel onder grote internationale druk dit zal toestaan. In Spaanse ogen is zelfs dit al gezichtsverlies. Legalisering van Sortu zou de politieke kaarten grondig door elkaar kunnen schudden. Het is niet voor niets dat de PNV verklaard heeft dat “het nu niet meer hoeft dat zij de grootste partij van Baskenland blijft”. Ten derde is er Bildu, de formatie waarmee de linkse abertzales de regionale en lokale verkiezingen in het voorjaar gewonnen hebben. De vraag is hier of en wanneer de andere partijen ertoe bereid zullen zijn met Bildu samen te werken. In dit opzicht is het heel interessant dat de PP en Bildu eind oktober een akkoord bereikt hebben voor het busstation van Loiola in Donostia.

Het is nog veel te vroeg om al in te kunnen schatten welke kant het allemaal zal opgaan.

Maar de beslissingen van vandaag openen de wegen voor morgen. Als de staten overgaan tot dialoog, als Sortu gelegaliseerd wordt en Amaiur een stevig resultaat behaalt, als de samenwerking met Bildu genormaliseerd wordt, dan is de weg naar een politieke oplossing gelegd. Het is met deze inzet dat ETA de gok van de wapenmeerlegging gewaagd heeft.

Toch een waarschuwing. Ook in 1998, ten tijde van het Akkoord van Lizarra-Garazi, sprak Pello Urzelai, toenmalig hoofdredacteur van de genekte krant Egunkaria, van een gok: de gok van het staakt-het-vuren. Eén van de redenen waarom de poging van toen op de klippen is gelopen, is omdat de linkse abertzale's veel te snel vooruit wilden en veel te dynamisch bleken, wat andere partijen intimiderend vonden. Een tweede reden had puur te maken met protagonisme: wie mag met wie op de foto en wie wint wat bij dit soort gebeurtenissen? De andere partijen, van PNV tot PP, gunden de linkse abertzale's geen millimeter. En dit is meteen de vierde vraag: gaat dit deze keer anders verlopen?

Het is met deze vier vragen in het achterhoofd dat we vanuit Vlaanderen evenwel hoopvol naar de Baskische evolutie kunnen kijken.

Amaiur:
nieuw electorale coallitie van de abertzales

(noot: dit artikel werd geschreven voor voor de verkiezingen, waarbij Amaiur met 22% de tweede grootste formatie werd en zeven zetels in de Cortes behaald heeft)

Koerden

Nieuwe Turkse aanvallen op Koerden

"Vicepremier en Minister van Buitenlandse Zaken Steven Vanackere veroordeelt met klem de recente aanvallen door de terroristische organisatie PKK die het leven hebben gekost aan talrijke militairen, politieagenten, maar eveneens Turkse burgers. België drukt zijn volledige solidariteit en sympathie uit jegens de Turkse autoriteiten, evenals jegens de getroffen families. België steunt Turkije in zijn strijd tegen het terrorisme. Het steunt eveneens de Turkse autoriteiten in hun inspanningen om een politieke oplossing te vinden voor het Koerdische vraagstuk."

Aldus melden verschillende federale instanties op 19 oktober II. Het valt te betreuren dat dhr. Vanackere, alvorens een dergelijke ongenueanceerde mening te vellen en de Koerden per definitie als terroristen te bestempelen, zich eerst geen duidelijker beeld vormt van de situatie.

Eind februari 2011 heeft de PKK (Arbeiderspartij van Koerdistan) het eenzijdige staakt-het-vuren dat zij in augustus 2010 afkondigde opgezegd aangezien zij van oordeel was dat de Turkse regeringspartij AKP (Partij voor Gerechtigheid en Ontwikkeling) van premier Erdogan niet van plan was om constructief mee te werken aan een democratische oplossing voor het Turks-Koerdische conflict: zo weigerde de AKP o.m. in te gaan op een stopzetting van de militaire operaties tegen de PKK, de vraag om de gevangen genomen PKK-leider Abdullah Öcalan bij de vredesonderhandelingen te betrekken en de afschaffing van de kiesdrempel van 10%, wat het voor Koerdische partijen reeds jarenlang onmogelijk maakt om als partij succesvol op te komen tijdens verkiezingen. Legitieme verzuchtingen die een sterk kemalistische en nationalistische staat als Turkije niet wenst in te willigen. Na de opzegging van het staakt-het-vuren

wordt het geweld in mei 2011 opnieuw ingeluid door een aanval van het Turkse leger op twee stellingen van de PKK waarbij 19 rebellen gedood werden. In augustus doodde de PKK op haar beurt 8 Turkse militairen en een Koerdische dorpswachter, in dienst van de Turkse staat. Het Turkse leger vraagt op haar beurt om vergelding en bestookt dagenlang meer dan honderd doelen in het noorden van Irak met luchtaanvallen, waarbij zowel PKK-strijders als talloze Zuid-Koerdische burgers in Irak gedood worden. Inmiddels werd bewezen dat het Turkse leger bij een aanval tussen 22 en 24 oktober II. gebruik maakte van chemische wapens. De PKK nam wraak met een grootschalige aanval op Turkse militaire posten waarbij 21 Turkse soldaten gedood werden, een zware klap voor het Turkse leger.

De jacht op pro-Koerdische partijen

Na de verkiezingsoverwinning van de AKP in 2007 toonde premier Erdogan zich voorstander van meer gelijke rechten onder de Turkse staatsburgers, wat leidde tot de 'democratische opening' van de Turkse regering in 2009 die het startschot moest vormen voor een groot publiek debat over de Koerdische kwestie. Eind

dat jaar bleef er van dit goede voornemen niet veel meer overeind. Het Turkse grondwettelijk Hof had nl. een verbod uitgesproken tegen de Koerdische DTP (Partij voor een Democratische Samenleving) en verschillende lokale mandatarissen en partijleden werden gearresteerd. Daarnaast kregen tientallen parlementsleden en partijleden het verbod om de komende vijf jaar actief te zijn in een politieke beweging. De jacht op de pro-Koerdische politieke klasse kon beginnen onder het mom van vermeende banden met de PKK en het organiseren van activiteiten die ingaan tegen de belangen van de Turkse staat, twee argumenten die men met een zekere interpretatie aan de overgrote meerderheid van de Koerden ten laste kan leggen (te vergelijken met de jacht van de Spaanse staat op Baskische partijen en sympathisanten).

Na de DTP ging bij de verkiezingen in juni een groot deel van de Koerdische stemmen over naar kandidaten die steun ontvingen van de BDP (Partij voor Vrede en Democratie), die door de kiesdrempel van 10% genoodzaakt waren om onafhankelijk op te komen in plaats van gezamenlijk op één partijlijst te staan. Ook hier arresteerden de Turkse autoriteiten verschillende BDP-parlementsleden omwille van vermeende banden met de PKK via hun contacten met de KCK (Unie van Gemeenschappen van Koerdistan, met PKK-commandant Murat Karayilan als voorzitter), een overkoepelende Koerdische organisatie. Zij waren lang niet de enigen: zo begon er in oktober 2010 een massaproces tegen 152 Koerdische politici, waaronder een groot aantal (ex-)leden van de DTP en de BDP, o.m. opgepakt omwille van hun vermeende

contacten met de KCK, lidmaatschap van en hulp aan een terroristische organisatie en het in gevaar brengen van de territoriale eenheid van de Turkse staat. De vorderingen lopen van levensslag tot 15 à 36,5 jaar gevangenisstraf. Het volledige dossier beslaat rond de 132.000 bladzijden en is nog steeds niet afgerond. Niet enkel politici lopen gevaar om gearresteerd te worden omwille van hun Koerdische sympathieën. Ook Muharrem Erbay, vicevoorzitter van de Turkse mensenrechtenorganisatie (IHD), zit sinds december 2009 in de gevangenis omwille van dezelfde redenen. Net als voor de politici is de bewijslast slechts karig. Zo wordt er o.m. regelmatig gebruik gemaakt van 'geheime getuigenissen' van personen die anoniem wensen te blijven. Bovendien zou Muharrem Erbay, door het opkomen voor mensenrechten in Koerdistan, indirect de doelstellingen van de PKK promoten.

Het is duidelijk dat de Turkse staat met dergelijke acties niet enkel de gewapende rebellen van de PKK wil treffen, maar de volledige pro-Koerdische politieke klasse en al wie zich op een vreedzame manier inzet voor de Koerdische ontvoogding in Turkije. Niemand die Koerdische sympathieën heeft, is nog veilig in het extreem nationalistische en kemalistische Turkije. Premier Erdogan mag dan wel de indruk geven dat zijn regering naar een democratische oplossing voor het Turks-Koerdische conflict streeft, zijn acties tonen aan dat de wil er niet is en dat de assimilering van de Koerdische minderheid in zijn staat (net als andere minderheden trouwens) onverminderd moeten doorgaan. Het zou dhr. Vanackere sieren mocht hij zich meer verdiepen in het complexe probleem alvorens het per definitie als terroristisch te bestempelen.

Palestina

Gaza, nooit vergeten

AANGEKONDIGD:

Drie jaar na de Israëlische militaire agressie : Remembrance and Support

GAZA, NOOIT VERGETEN !

Drie jaar geleden lanceerde Israël een moorddadige aanval op de Gazastrook. Meer dan 1.400 Palestijnen, vooral burgers, werden gedood.

Veel organisaties voor de mensenrechten, en een speciale VN-missie onder leiding van rechter Richard Goldstone uit Zuid-Afrika, beschuldigden Israël van oorlogsmisdaden. De Israëlische aanvallen hebben over de hele wereld manifestaties op de been gebracht uit solidariteit met de Palestijnen in Gaza.

Drie jaar na deze verwoestende militaire agressie duurt de illegale blokkade van Gaza voort. Ze betekent een collectieve bestraffing van het volk. Ze doet elke geloofwaardigheid van het internationaal humanitair recht teniet.

In het kader van een vreedzame en civiele actie, organiseren we een symbolische mars en een herinneringswake in Brussel voor :

- Het stopzetten van de blokkade van Gaza
- Het slopen van de muur van de Apartheid
- Het einde van de illegale, Israëlische bezetting van heel Palestina
- Het recht op terugkeer naar Palestina voor alle Palestijnse vluchtelingen
- Steun aan de weerstand van het Palestijnse volk
- De vrijlating van alle Palestijnse gevangenen
- Steun aan de campagne BDS, "Boycot, desinvestering en sancties."

op dinsdag 27 december 2011

De Mars voor Gaza zal van start gaan op het kruispunt van de Stalingradlaan en de Zuidlaan (aan het standbeeld met de megafoon) om 18 uur.

Op het Vossenplein wordt een afsluitingsmeeting gehouden omstreeks 20.30 uur.

Wij doen een beroep op alle burgers, sociale bewegingen, arbeiders-bewegingen, ONG's en de solidariteitscomités, politieke verkozenen om samen en massaal te betogen op 27 december 2011 in Brussel.

Dank om deze oproep te ondersteunen en uw handtekening onder deze oproep te sturen naar : mc-palestine@netcourrier.com vóór 10 november 2011

met vriendelijke groet,

Nordine Saïdi, Mouvement Citoyen Palestine (MCP).

Nordine Saïdi Mouvement Citoyen Palestine <http://mc-palestine.canalblog.com>

AGENDA en COLOFON

2 december:

V-SB op de gespreksavond van N-VA Brugge

V-SB werd uitgenodigd voor een gespreksavond georganiseerd door de Brugse afdeling van N-VA.

V-SB lid Johan Bosman zal er uitleg geven over de Vlaams-Socialistische Beweging, onze standpunten, wat wij verstaan onder soevereiniteit, onafhankelijkheid en socialisme.

2 december, 20 uur.

**Vrijwilligerscentrale
(Kraanplein 6, 8000 Brugge)**

26 november, Aalst: TAK-cantus

Van Taktivisten uit het Aalsterse, in samenwerking met VVB Erpe-Mere, voor sympathisanten uit gans Vlaanderen en daarbuiten...

De Zangavond wordt traditiegetrouw ondersteund op o.a. trekzak en doedel door de ons zeer gewaardeerde volksmuziekgroep TANTRIS

In de hoop U alleen met gesmeerde kelen en gebalde vuisten te mogen begroeten ...

Tijdstip: **zaterdag 26 november** · 20:00 - 23:00

Locatie: Ontmoetingscentrum Nieuwstraat

26 november, Glasgow (Schotland)

John MacLean - herdenking van de Scottish Republican Socialist Movement met Joost Vandommele (V-SB) als gastspreker. *Eastwood Cemetery, Glasgow.*

<http://dawnofliberation.blogspot.com/2011/11/srsm-annual-john-maclean-rally-2011.html>

VOLGENDE V-SB VERGADERINGEN:
vrijdag 16 december 20u
Vrijdag 20 januari 20u
Vlaams Huis, Drukpersstraat 20 BRUSSEL

Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net

in voorraad:

“V-SB t-shirt”
“Vlaanderen Tegen Racisme”
“Ik ♥ van Brussel”